

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 948/2017
28.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Милића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Милића, адвоката Јелене Дрецун, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 710/15 од 07.11.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 184/17 од 10.05.2017. године, у седници већа одржаној 28.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Милића, адвоката Јелене Дрецун, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 710/15 од 07.11.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 184/17 од 10.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 710/15 од 07.11.2016. године, окривљени Никола Милић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 08.09.2015. године до 14.11.2016. године. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеним у периоду од 3 (три) године, од дана правноснажности наведене пресуде, тако што му је забрањено приближавање оштећеном АА на удаљености од 200 метара и забрањен му је приступ у простор око места његовог становања, у ..., улица ..., из разлога што се оправдано може сматрати да би вршење таквих радњи од стране окривљеног било опасно по оштећеног, те је одређено да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Од окривљеног је одузет предмет употребљен за извршење кривичног дела нож - картица, дужине сечива 5-6,5 цм. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Београду износ од 177.922,938 динара, а Вишем суду у Београду износ од 15.357, 76 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећеном АА, плати

износ од 96.000,00 динара, на име награде и нужних издатака његовог пуномоћника у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 184/17 од 10.05.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и жалба браниоца окривљеног Николе Милића, адвоката Јелене Дрецун, а пресуда Вишег суда у Београду К 710/15 од 07.11.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Николе Милића, адвокат Јелена Дрецун, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи у смислу навода захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама, против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је у конкретном случају неспорно да су критичном приликом и оштећени и окривљени задобили повреду. Такође, повреде на окривљеном, према наводима захтева, настале су из разлога што нож-картица није био доведен у положај за употребу, а посебно истиче и то да смрт као крајња последица није наступила само из разлога брзе интервенције лекара, већ и због прости чињенице што она као крајњи исход сукоба окривљеног и оштећеног није постојала. Због наведеног, бранилац сматра да је у конкретном случају учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је у погледу кривичног дела примењена правна квалификација која се не може применити.

Изнетим наводима, иако бранилац истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по налажењу овог суда, исти у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, те на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Поред тога, у захтеву се истиче и да је нејасно које околности је суд разматрао када је окривљеног обавезао да сноси трошкове кривичног поступка у целисти, због чега бранилац сматра да су нижестепени судови, на тај начин учинили повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац означава повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, по налажењу овог суда, исти указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву се истиче и то да се Апелациони суд у Београду одлучујући о жалбама, није осврнуо на жалбене наводе одбране у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, те да је у другостепеној пресуди образложење у том делу изостало.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду члана 460. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 460. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић